

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Υπομονή και τόλμη

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης έχει λίγους μόνο μήνες που εξελέγη αρχηγός της Ν.Δ. Κέρδισε τη μάχη της ηγεσίας, παρά την εδραιωμένη αντίληψη της «πάτσα» που τον θεωρούσε το απόλυτο αουτσάιντερ. Ένα κομμάτι της παλαιάς φρουράς δεν μπόρεσε να το αποδεχθεί αυτό. Ίσως να ήταν θέμα γενιάς, να ένιωθαν δηλαδή κάποιοι ότι με την ανάδειξη του κ. Μητσοτάκη οι εκπρόσωποι των προηγούμενων γενεών θα έπαιζαν ρόλο μόνο ως πορτρέτα στους τοίχους των κομματικών γραφείων. Ήταν όμως καιρός να αλλάξει σελίδα η Ν.Δ. και να γίνει ένα σύγχρονο κόμμα. Έχει βέβαια πολύ δρόμο ακόμη να διανύσει έως ότου πετύχει αυτόν τον στόχο.

Η πολιτική έχει να κάνει πολύ με τις προσδοκίες. Κατά κάποιον παράδοξο τρόπο καλλιεργήθηκε η πεποίθηση πως η κυβέρνηση Τσίπρα θα έπεφτε επειδή δεν θα μπορούσε να περάσει τα μέτρα που επέβαλλε το

κλείσιμο της αξιολόγησης. Δεν ήταν ούτε βάσιμη ούτε και λογική αυτή η προσδοκία. Γιατί να ήθελε η αξιωματική αντιπολίτευση να κερδίσει τώρα εκλογές και να «λερώσει» τα χέρια της με τόσο αντιδημοφιλή μέτρα;

Αλλωστε, οι εκλογές έγιναν μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο. Με το που πέρασαν τα μέτρα, πήγαμε στο άλλο άκρο, με μανία που ταιριάζει σε διπολικά μυαλά: «Α καλά, αυτοί θα μείνουν τώρα πολλά χρόνια πάνω. Δεν θα φύγουν με τίποτα». Οσο ανόητη ήταν η πρώτη πρόβλεψη, άλλο τόσο ηλίθια είναι και η δεύτερη. Η πρόσφατη πολιτική εμπειρία μάς έχει δείξει ότι μόνο οι αλαζόνες και οι άφρονες τολμούν να κάνουν προβλέψεις στην εποχή των μνημονίων. Ο κ. Τσίπρας, για παράδειγμα, έχει κάψει μιάμιση τετραετία σε ενάμιση χρόνο. Ναι, κέρδισε δύο αναμετρήσεις και ένα δημοψήφισμα. Και λοιπόν; Ο χρόνος κυλάει με απίθανη ταχύτητα

και πυκνότητα. Ο κυρίαρχος της Παρασκευής εύκολα γίνεται αυτός που βυθίζεται τη Δευτέρα.

Λίγη υπομονή λοιπόν. Η Ν.Δ. –και ο κ. Μητσοτάκης– θέλει χρόνο για να ωριμάσει, να δέσει ως ομάδα και να εκμοντερνιστεί. Σήμερα το κόμμα είναι ένα θολό μείγμα του παλαιού φαύλου πολιτικού συστήματος και κάτι καινούργιου που δεν έχει πάρει σάρκα και οστά. Και, επίσης, λάθη γίνονται, όπως στην περίπτωση της αποχώρησης από τη Βουλή τις προάλλες.

Η χώρα χρειάζεται μια καλή αντιπολίτευση όσο και μια καλή κυβέρνηση. Ο κ. Μητσοτάκης είναι προετοιμασμένος για το πώς και με ποιους θα κυβερνήσει. Το θέμα είναι πώς θα φτάσει έως εκεί, πώς θα ισορροπήσει ανάμεσα στο παλιό, το φθαρμένο και το καινούργιο, με πολλές ύαινες να περιμένουν με αγωνία πότε θα πέσει από το σχοινί στο οποίο ισορροπεί.

Έχει δείξει ότι διαθέτει υπομονή και τόλμη όταν πρέπει. Ο κίνδυνος να τον ρουφήξει η καμαρίλα ενός κομματικού μικρόκοσμου είναι πάντοτε υπαρκτός και πρέπει να αποφευχθεί. Τώρα έχει χρόνο μπροστά του. Η οργή του κόσμου με την κυβέρνηση θα κλιμακωθεί το φθινόπωρο.

«Πελάτες» θα υπάρχουν άφθονοι για την αξιωματική αντιπολίτευση. Δεν χρειάζονται βιασύνες και ακρότητες. Ο κόσμος θέλει να δει ότι κάποιος έχει τους ανθρώπους, τη συνταγή, την επίγνωση των προβλημάτων του μέσου και του αδύναμου πολίτη, για να μπορέσει να κυβερνήσει. Θα χρειασθούν συναισθηματικά και πολιτικά δύσκολες ρήξεις και τόλμη για να πεισθούν οι οργανωμένοι και ασύλληπτα δύσπιστοι «πελάτες», πρώτον, να σκεφθούν τη Ν.Δ. ως λύση και, δεύτερον, και καθόλου αυτονόητο, να σπκωθούν από τον καναπέ τους όταν και όποτε έλθει η ώρα.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Πόλεμος χωρίς κανόνες

Συνδικαλισμός παλαιού τύπου ήταν αυτό που έκανε η κυβέρνηση με την τροπολογία που έφερε χτες στη Βουλή. Αμήχανη λόγω του θορύβου που είχε ξεσπάσει για τη διάταξη του πολυνομοσχεδίου σχετικά με τη συμμετοχή πολιτικών προσώπων σε offshore εταιρείες αποφάσισε να κάνει ρελάνς φέρνοντας μια «λεόντεια» τροπολογία που απαγορεύει στους πολιτικούς ακόμη και να αναπνέουν (σκόπιμη η υπερβολή). Δεν θα σταθεί ούτε σε μονομελές πρωτοδικείο.

Για να απαντήσει στις κατηγορίες και τους βιτριολικούς υπαινιγμούς της αντιπολίτευσης και των μέσων ενημέρωσης ότι καλύπτει κάποιους δικούς της έσπευσε να πλειοδοτήσει, αδιαφορώντας για το αν η συγκεκριμένη ρύθμιση μπορεί να εφαρμοστεί. Ήταν μια κίνηση ρηχού εντυπωσιασμού και τίποτε άλλο. Η Νέα Δημοκρατία τσίμπησε σαν αρχάρια το δόλωμα. Αποχώρησε από τη συζήτηση καταγγέλλοντας την κυβέρνηση για λαϊκισμό. Εξετέθη, χρησιμοποιώντας κι αυτή μια παλιά, δοκιμασμένη, σήμερα όμως ατελέσφορη λόγω της κατάχρησης που έχει υποστεί, τακτική.

- Η ηγεσία της Ν.Δ. είναι δέσμια μιας αντίληψης που παράγει μόνο πόλωση. Πρόκειται για τη στρατηγική της έντασης. Δεν την ενδιαφέρει να αποκτήσει την ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία μέσω του εναλλακτικού σχεδίου που υποτίθεται πως διαθέτει (το περιλάλητο άλλο μείγμα δηλαδή). Φαίνεται πως αυτό που την ενδιαφέρει είναι να αποδομήσει την κυβέρνηση σε όλα τα επίπεδα, κυρίως στο ηθικό, ώστε να δείξει στο ευρύτερο ακροατήριο ότι «τούτοι εδώ δεν είναι κάτι διαφορετικό, στην καλύτερη περίπτωση είναι σαν εμάς, αλλά εμείς ξέρουμε να κάνουμε

καλύτερα την ίδια δουλειά». Οποτε απαιτήθηκε κατάθεση επιχειρημάτων την κοπάνησε για να μην υποχρεωθεί να τοποθετηθεί (όπως έπραξε χτες) ή κρύφτηκε πίσω από γενικότητες (όπως έκανε στη συζήτηση για το πολυνομοσχέδιο). Συγγνώμη, αλλά αυτό δεν είναι δομική αντιπολίτευση (για να θυμηθούμε έναν όρο του Αν. Παπανδρέου), αυτό είναι αντιπολίτευση επιπέδου καφενεϊού.

- Προτίμησε να φύγει από τη Βουλή για να μην αναγκαστεί να δώσει εξηγήσεις για τις φήμες που διαδίδουν στελέχη της ότι η προηγούμενη διάταξη ήταν φωτογραφική και αφορούσε υπουργούς και στελέχη της κυβέρνησης. Θα της ζητούσαν να πει ονόματα και διευθύνσεις και να παρουσιάσει αποδείξεις. Αν δεν ανταποκρινόταν θα ήταν ευάλωτη στην κατηγορία ότι συκοφαντεί και πετάει λάσπη στον ανεμιστήρα.

- Παλιότερα λέγαμε ότι τα κόμματα δίνουν γραμμή στα μέσα ενημέρωσης. Με τη σημερινή Νέα Δημοκρατία το σχήμα μάλλον έχει ανατραπεί. Η αίσθηση είναι ότι τη γραμμή και τον τόνο της αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση τα δίνουν ορισμένα μαζικά μέσα δήθεν ενημέρωσης και η Ν.Δ. «παρευρίσκεται και χαιρετίζει».

Το επίσημο κόμμα και πολλά κορυφαία στελέχη της υιοθετούν και αναδεικνύουν ό,τι κυκλοφορεί. Χωρίς έλεγχο, χωρίς διασταύρωση, χωρίς δεύτερες σκέψεις. Δεν τους πτοούν ούτε οι διαψεύσεις από την πραγματικότητα, ούτε η άτακτη υποχώρηση και οι συγγνώμες των δραστών. Γυρίζουν σελίδα και συνεχίζουν κλιμακώνοντας. Κι όπου βγει...

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Ο Τσακαλώτος και οι αγενείς

Προσπαθήστε να πείτε κάτι στον ελληνικό λαό, εκτός απ' την αγενεία σας, είπε ο Τσακαλώτος στη Βουλή σχολιάζοντας από το βήμα τις φωνές, τα γιούχα, τις ασχήμιες, τα γαλλικά που εκτοξεύονταν εναντίον του από τους ζόρικους της Ν.Δ. «Ξέρω ότι είστε αγενής, δεν χρειάζεται να το αποδεικνύετε κάθε φορά», ειρωνεύτηκε ο υπουργός κάποιον από τους δεξιούς πρωταγωνιστές των φραστικών επιθέσεων εις βάρος του, εις βάρος του πρωθυπουργού, εις βάρος κυβερνητικών στελεχών, που τον τελευταίο καιρό ενδημεί στην αίθουσα του κοινοβουλίου. Και έξω από αυτήν.

Δυο λάθη, από τον κατά τα άλλα σωστό, ψυχραιμο και αγγλοσαξονικά ευγενή Ευκλείδη. Το πρώτο: Δεν πρόκειται για απλή αγενεία. Πρόκειται για κάτι περισσότερο και πιο επικίνδυνο: για λεκτική βία, για αλπητεία, για τραμπουκισμό. Δεν υπάρχει μέρα στη Βουλή που να μην έχουμε τέτοια. Και δεύτερον: Χρειάζεται να το αποδεικνύουν κάθε φορά οι βωμολοχίτες -κατά το ιερολοχίτες- του Μητσοτάκη ότι είναι μαχητικά τραμπούκοι. Διότι τα ίδια τα κρούσματα ασχήμιας -η συχνότητα, η ένταση, η εμμονή- αποδεικνύουν ότι υπάρχει άνωθεν γραμμή τραμπουκισμών και ασυλία στους τραμπούκους.

Ο Μητσοτάκης εμπνευστής και προστάτης των τραμπούκων; Θα δυσανεπισθούν οι ευαίσθητες ψυχές. Προσέξτε όμως. Αν δεν το ήθελε ο Μητσοτάκης, μαχαίρι θα το έκοβε. Όπως ο Ράλλης, με κείνο το γενναίο και παροιμιώδες «δεν θέλω σου» σε χιλιάδες αγριεμένους νεοδημοκράτες, και όχι σε μια χούφτα βουλευτές. Αν δεν το ήθελε, επίσης, δεν θα χρησιμοποιούσε ο ίδιος τις ανοίκειες, υβριστικές, χυδαίες εκφράσεις για τους πολιτικούς του αντιπάλους, που δίνουν το σήμα της αγριότητας στους συμπίρους του. Αν δεν το ήθελε, τέλος, δεν θα είχε τον ακαλίνωτο Άδωνι αντιπρόεδρο του κόμματος.

Προφανώς, ο Μητσοτάκης το θέλει το «σου». Για να κρατήσει την παράταξη στην τσίτα; Να δίνει την εντύπωση ότι η τζούφια αντιπολίτευση έχει φλόγα; Να παίζει τον Κόναν σε ένα κοινό που του αρέσουν κάτι τέτοια; Να κερδίζει τα χειροκροτήματα της νομενκλατούρας που διαπαιδαγωγήθηκε από τον Σαμαρά; Διαλέγετε και παίρνετε. Χωρίς να ξεχνάτε πάντως ότι στις εθνικόφρονες εξάρσεις της διαδρομής της, η Δεξιά το αγαπούσε το ματσούκι. Και ευτυχώς που σήμερα είναι υποχρεωμένη να μένει στα λόγια. Αλλιώς θα του δείχνανε του Τσακαλώτου τι θα πει αγενεία...